

J.M. DARHOWER

În pat
CU
PĂCATUL

MONSTER IN HIS EYES#1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

PROLOG

Îmi atinge spatele ușor, cu un singur deget. Mi se face pielea de găină. Chiar dacă mă prefac că dorm, tresar la atingerea delicată, imposibil să-mi stăpânesc reacția.

Îmi țin respirația.

De ce trebuie să-mi facă asta?

Mă urăsc pentru asta aproape la fel de mult pe cât îl urăsc pe el. Și îl urăsc... chiar îl urăsc, nu glumă. N-am urât niciodată ceva sau pe cineva mai mult în viața mea. Îi urăsc părul, zâmbetul, ochii. Urăsc cuvintele pe care mi le spune și vocea lui răgușită. Urăsc lucrurile pe care le face, bărbatul care este. Urăsc felul în care mă tratează, efectul pe care îl are asupra mea, modul în care mâinile lui îmi provoacă cea mai cruntă durere înainte să aprindă cumva o flacăra în mine. Care mocnește profund. Pasiune brută și dorință, amestecate cu cea mai pură agonie.

Urăsc asta.

Urăsc asta.

La dracu', chiar *urăsc* asta.

Când ajunge pe spate, se oprește, înainte să traseze o linie imaginară de-a lungul elasticului chiloților. Simt cum îmi revine corpul la viață, cum se încinge, ca și cum aprinde cu măiestrie un foc, unul pe care doar el știe cum să-l întetească.

Vreau să mă stropesc cu benzină și să îmi dau foc, să mă topesc în flăcări doar ca să scap de sentimentele astea, dar știu că este inutil. Chiar și dacă m-aș transforma

într-un morman de cenușă, tot n-aș reuși să scap. Este o forță a naturii. Vântul m-ar purta înapoi la el.

Aerul pare irespirabil, înțesat parcă de cel mai negru fum. Sau poate că plămânii mei sunt prea dilatați, așa cum fiecare mușchi din corpul meu este încordat. Vreau să țip. Vreau să mă retrag.

Vreau să *fug*.

Dar n-o fac pentru că știu că mă va prinde.

A mai făcut-o.

O s-o mai facă.

Îmi țin ochii închiși în timp ce îmi atinge iarăși spatele. Încerc să nu simt. Încerc să mă conving că nu există. Dorm. Și el doarme. E doar un vis. Sau e un coșmar?

Nu mă atinge *cu adevărat*.

Dar mă atinge... Știu că o face. Atingerea lui provoacă fiecare celulă trădătoare din corpul meu să prindă viață, fiecare terminație nervoasă să producă scânteii precum firele de tensiune. Dacă asta nu este real, atunci nimic nu e. Aproape că mă întreb ce ar fi mai bine.

Degetul lui ajunge la ceafă și se oprește din nou, de data asta pentru mai mult timp. Cinci, zece, cincisprezece... Număr secunde în minte, așteptând următoarea lui mișcare, încercând să-i anticipez mișcările, de parcă e un joc de șah și pot plănui un contraatac.

Nici nu are rost să mă gândesc. Mi-a capturat deja regele. *Șah-mat*.

Încă o dată, îmi atingele spatele cu degetul. Ajunge la jumătate, înainte să se abată. Explorează restul spatelui, mergând în toate direcțiile, trasând forme și modele pe pielea mea caldă, de parcă sunt o pânză vie, iar el, un artist.

În ciuda firii mele, nu mă pot abține să fiu curioasă. Mă întreb ce desenează. Pare că merge la întâmplare, fără vreun sens, dar îl cunosc pe bărbatul ăsta. Nu face nimic

fără să aibă un motiv. Există mereu o tactică în nebunia lui, o semnificație în spatele fiecărui cuvânt, un scop pentru acțiunile lui.

Și, de obicei, nu-i nimic bun.

Închid și mai mult ochii, încercând să-i citesc mișcărilor. Pare că degetul lui dansează pe spatele meu. Îmi desenează un tablou frumos al unei vieți pe care mi-a promis-o odată, când încerca să-mi intre pe sub piele cu minciunile lui? Ar putea să-mi scrie o scrisoare de dragoste, în care să promită că va fi mai bun?

Sau poate că e mai degrabă un bilet de răscumpărare.

Îmi doresc să deseneze o frânghie pe care să mi-o smulg din piele și să îl spânzur cu ea. Sunt sigură că merită.

Într-un final, îmi dau seama care este tiparul. Observ că degetul lui urmează aceeași cale continuă, șerpuită. Mi-l imaginez în timp ce-o face. După o clipă, îmi dau seama că scrie un singur cuvânt cu litere de mână.

Vitale.

Numele lui complet este Ignazio Vitale, deși odată, nu demult, m-a rugat să-i zic Naz. Naz a fost cel care m-a fermecat, m-a cucerit și m-a făcut să mă topesc. Abia mai târziu am ajuns să-l cunosc pe adevăratul Ignazio. Și, când l-am cunoscut pe Vitale, era deja mult prea târziu ca să mai plec.

Măcar dacă aș fi putut vreodată...

CAPITOLUL UNU

— Of, suficient!

În fața mea, o carte este aruncată atât de tare, încât se zguduie toată masă.

— Nu mai suport. Renunț.

Nu îmi ridic privirea. Mă uit la un fragment de text, dar asimilez vag cuvintele. Am frunzărit-o de o mie de ori. Am stat lipită de carte în ultimele zile, de parcă o să-mi intre informațiile în cap prin osmoză.

— E pur și simplu prea complicată, continuă vocea, anulând și picătura de concentrare pe care mă străduiam s-o păstrez. Jumătate nici nu are sens.

— De obicei, întrebările sunt complicate și răspunsurile sunt simple, mormăi eu în timp ce întorc pagina.

— Cine a spus asta, Pluto? Îți spun, Karissa, porcăria asta nici măcar nu e în carte!

Cuvintele alea îmi distrag atenția de la ce am de făcut. Mă uit dincolo de masa mică și rotundă la prietena mea, Melody Carmichael, care, din frustrare, balansează scaunul din lemn pe picioarele din spate.

— Platon, nu Pluto.

Îmi face semn cu mâna, cu o față care vrea să zică: „O, dar cui dracului îi pasă, pe bune?”

— Care e diferența?

— Unul a fost filosof, celălalt e un cățel din desene animate.

Dacă nu poate face diferența, atunci o dă în bară la testul, să zicem... de peste treizeci de minute.

— Da, păi tind să cred că afurisitul ăla de cățel are mai multă noimă decât nenorocitul ăsta bătrân cu nume de planetă, spune ea, trecând prin teancul gros de notițe.

Filosofia, ultimul curs pe ziua de azi, ultimul nostru parțial ca boboci la NYU¹, și ea e deja pe punctul de a ceda. Tipic.

— Gen, ascultă prostia asta, spune ea, citind din notițe. Mulți sunt iubiți de dușmanii lor, dar sunt urâți de prieteni și sunt prieteni față de dușmani, iar față de prietenii lor sunt dușmani, dacă prietenie înseamnă a fi iubit și nu a iubi².

— Presupun că înseamnă că oamenii sunt oameni, zic eu ridicând din umeri.

Mă întorc la carte și încep iarăși să citesc.

— Și nu era Platon, apropo, zic eu, răspunzând la întrebarea ei de mai devreme. Era Dr. Seuss³.

— Serios? întreabă ea. Citezi din Dr. Seuss acum?

— Și el a fost un fel de filosof, răspund eu. Mare parte din munca lui a avut de-a face cu logica și rațiunea, societatea și natura umană. Poți învăța multe din cărțile lui.

— Ei bine, eu prefer un altfel de doctor în filosofie, zice ea, lăsând scaunul pe toate cele patru picioare.

Zgomotul puternic răsună în cafeneaua mică.

1 New York University este o universitate privată de cercetare fondată în anul 1831 în cartierul Greenwich Village din orașul New York (n. tr.).

2 Platon, „Lysis”, *Opere*, vol. II, trad. de Alexandru Cizek, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976, pp. 222-223 (n. tr.).

3 Theodor Seuss Geisel, cunoscut ca Dr. Seuss, a fost un scriitor american cunoscut pentru cărțile sale pentru copii (n. tr.).

— Cred că Dre⁴ a zis-o cel mai bine. „Doar curvășărie și șmecherii pe ștoarfele astea”⁵.

Tonul ei foarte serios mă face să râd.

— Și tu care credeai că-i sunt devotată lui Tupac Shakur⁶.

— Tipul ăla l-a pus pe Pluto la respect, zice ea.

Mă abțin s-o corectez de data asta. În punctul ăsta nu sunt sigură dacă ea chiar nu face diferența sau doar o face pe deșteapta.

— Un laș moare de o mie de ori, un soldat, doar o dată. Ce profund!

— Aia-i din Shakespeare, îi atrag eu atenția. Din *Iulius Cezar*.

— Nici vorbă.

— Ba da.

Melody mă săgetează cu privirea în timp ce își deschide iarăși cartea cu gesturi teatrale.

Chiar dacă a spus că renunță, se întoarce la treabă ca să mai îngrășe puțin porcul în ajun. E pe punctul de-a rămâne cu restanță la cursul de filosofie. Trebuie să se descurce binișor la parțial ca să-și mărească nota. Dacă ia mai puțin de șapte, o să treacă prin perioada academică de probă, direct spre suspendare.

Eu, pe de altă parte, chiar dacă nu sunt în pericol să pic, *per se*, bursa mea e complet altă poveste. Nu toți provenim din bancheri bogați de pe Wall Street, ca Melody, ca să ne permitem să tragem mâța de coadă. Mama nu are cum să mă ajute. Oricum, chiar și așa, tot nu știu cum supraviețuiește. Iar tatăl meu...

4 Andre Romelle Young, cunoscut sub numele de scenă Dr. Dre, este un rapper american (n. tr.).

5 *Bitches ain't shit but hoes and tricks* în engleză (n. tr.).

6 Tupac Amaru Shakur, cunoscut sub numele de 2Pac, a fost un artist american renumit pentru stilul lui de rap (n. tr.).

Ei bine, nu toți avem unul.

Dacă îmi mai scade media, atunci sunt pe cont propriu. Și, dacă se întâmplă asta, am încurcat-o rău. Ceva îmi spune că NYU n-o să accepte un mandat înregistrat⁷ ca plată pentru taxa de școlarizare.

— Oricum, a cui a fost ideea strălucită să ne înscriem la cursul ăsta? mormăie Melody, în timp ce face un adevărat spectacol din răsfoitul paginilor.

— A ta, răspund eu. Ai spus că o să fie ușor.

— Ar trebui să fie ușor, mă contrazice ea. Este filosofie. Sunt opinii, gen; nu există răspunsuri greșite atunci când e vorba despre opinia cuiva, nu-i așa? Adică, se presupune că este rațională și logică, despre chestii care au sens, nu porcăria asta științifică existențialistă.

— Ei, nu-i așa de rea.

Lăsând gluma la o parte, îmi place filosofia. Dacă nu l-am avea pe profesorul ăsta, poate mi-ar plăcea chiar mult de tot.

— Nu-i așa de rea? Trebuie să gândești prea mult.

Îmi dau ochii peste cap și închid cartea, apoi mă las pe spate în scaun. Cuvintele se amestecă într-un neant, îmi împovărează gândurile și mă fac să uit lucrurile pe care mi le amintesc.

Mă uit prin cafenea în jurul meu, încercând să-mi limpez mintea în timp ce îmi ridic ceașca de ceai cu mentă și ciocolată. E încă fierbinte, chiar dacă nu m-am atins de ea de mai bine de o oră.

— Doar tu poți să faci asta, Karissa, zice Melody, dând dezaprobat din cap. Printr-o ciudățenie a naturii, sunt 21° Celsius afară într-o zi de martie și tu tot comanzi ciocolată caldă și porți un afurisit de fular.

⁷ IOU în engleză. Document informal care recunoaște creanțele, prescurtat din sintagma *I owe you* (vă datorez) (n. tr.).

Dau din umeri și iau o gură din băutură, savurând aroma cremoasă și bogată de ciocolată. Eu nu atrag atenția de regulă. Port în general blugi skinny, pulovere și cizme înalte. Nu e vina mea că avem parte de o zi călduroasă și toată lumea se comportă de parcă e vară în Caraibe.

Cât de sumar se poate îmbrăca fără să fie arestată pentru expunere indecentă în public — asta pare să fie planul lui Melody. Momentan se supune regulilor cu niște pantaloni foarte scurți și un tricou foarte decupat. Mie mi-e rușine numai când mă uit la ea.

— Ce e în neregulă cu fularul ăsta? o întreb, trecându-mi mâna peste materialul moale. Este preferatul meu.

— E roz tot, cu dungi, și e prea... fular.

Îmi face disprețuitor un semn cu mâna și se strâmbă.

— Sunt destul de sigură că la asta se referea Aristotel când a zis: „Ce groaznic este adevărul atunci când n-ai ce să-i faci”. Cu siguranță, fularul ăsta este o cauză pierdută.

Izbucnesc așa de tare în hohote, încât îi deranjez pe oamenii de lângă noi care încearcă să lucreze. Îmi cer scuze din priviri în timp ce o corectez pe Melody.

— De fapt, Sofocle a zis asta.

Sau ceva asemănător, oricum. „A ști e groaznic lucru, vai, când nu-i de vreun folos celui care ar ști ăst adevăr...”⁸

— Ești sigură?

— Da.

Melody bombăne și își închide cartea trântind-o pentru a doua oară. Se dă bătută.

— O să pic afurisitul ăsta de test.

8 Sofocle, *Oedip Rege*, trad. de George Fotino, Editura Garamont, 2004, p. 21 (n. tr.).

Șaisprezece întrebări cu răspuns multiplu, cinci probleme cu răspuns scurt și un eseu de două pagini, toate într-o oră.

Sunt în Iad.

La figurat, desigur, dar simt asta la propriu de fiecare dată când îmi ridic privirea din foaia de examen și mă uit în fața clasei. Atenția îmi este atrasă de o pancartă care atârnă deasupra vechii table.

Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați aici.

Este un citat din Dante Alighieri și este inscripția găsită la porțile Iadului în *Divina comedie*. Profesorului Santino i se pare cu siguranță amuzant, dar asta îmi confirmă suspiciunile...

Chiar e Diavolul în persoană.

Bat câmpii până termin eseul și sunt gata cu câteva minute înainte de finalul examenului. Îmi întorc lucrarea, o las pe masă și mă cufund în scaun. Santino are regula asta că trebuie să rămâi la locul tău până termină toată lumea, de parcă suntem la grădiniță și învățăm să respectăm regulile pentru prima dată.

Mă mișc încet ca să nu fiu observată, bag mâna în buzunarul din față al rucsacului și scot telefonul. Îl ascund în poală și găsesc un joc care nu solicită prea mulți neuroni, ca să-mi omor restul timpului. De îndată ce-l deschid, vocea morocănoasă și aspră răsună în sala de clasă. Este uimitor de tare, după ce în ultimele patruzeci și cinci de minute n-am auzit decât oftături jalnice.

— Reed.

La început am impresia că Santino ne spune să citim ceva⁹, dar îmi ridic privirea și îi văd ochii căprui

9 Joc de cuvinte intraductibil. Trimitere la „read” – a citi, care se pronunță la fel ca Reed (n. red.).

și bulbucăți care mă urmăresc prin ochelarii cu lentilă groasă. În ciuda faptului că stau în ultimul rând, într-o clasă cu aproape o sută de studenți, îmi dau seama că vorbește cu mine – Karissa Reed.

La dracu'!

— Da, domnule profesor?

— Pune-l la loc, mă avertizează el, înainte să ți-l iau.

N-a fost nevoie să-mi zică de două ori. L-am lăsat instant să cadă în rucsac, fără să-mi feresc privirea. Dă din cap, cam înțepat, satisfăcut că m-am conformat și își mută privirea ca să anunțe sfârșitul examenului.

De îndată ce sunt strânse lucrările, mă ridic în viteză, îmi iau geanta și o șterg către cea mai apropiată ieșire.

Melody mă așteaptă în hol. Cu o figură inexpressivă, de parcă nu mai are nimic de oferit. Mă uimește cum căutarea înțelepciunii tinde să-i transforme pe oameni în fantomele a ce au fost cândva.

— Ce-ai făcut? am întrebat-o.

— Aproape la fel de bine ca Dante cu Bernadette.

— Beatrice.

Mă concediază dintr-un semn cu mâna.

— Ei bine, iată și răspunsul la întrebarea ta.

Ieșim din clădire. Este o după-amiază însorită în Manhattan.

Chipul lui Melody se schimbă de îndată ce ieșim. Paloarea i se șterge în timp ce lasă în urmă examenul.

Îi admir ușurința cu care se debarasează de orice.

Își dă capul pe spate, închide ochii și zâmbește. Se scaldă în lumina caldă a soarelui.

— Simt nevoia să beau ceva. Mergem la Timbers în seara asta?

Mă strâmb. Melody deschide ochii și îmi vede expresia.

— Of, haide, spune ea. O să fie beton.

— Da, pun pariu, zic eu sarcastic. Mi-e rău.

Melody râde, dându-mi coate.

— Serios, trebuie să mergem.

— De ce?

— Pentru că este seara anilor 1980.

— Și ce dacă? Nici măcar nu erai pe lume atunci.

— Un motiv în plus să mergem.

O ignor și îmi dau rucsacul jos. Cotrobăi prin el, dând cărțile la o parte. Îmi caut telefonul mobil s-o sun pe mama ca să văd ce mai face. Voia să trec pe la ea în weekend, dar nu am dispoziția necesară să fac o călătorie așa lungă... ca să nu mai zic că nu am bani de autobuz. Trag fermoarul la buzunarele mici și caut. Simt o senzație de nod în stomac pentru că nu-mi găsesc nicăieri telefonul.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Melody, oprindu-se odată cu mine.

Îmi las rucsacul pe jos ca să caut mai bine prin el.

— Ai pierdut ceva?

— Telefonul, bombăn eu. Santino a țipat la mine pentru că l-am folosit, așa că l-am aruncat în geantă, dar nu e acolo.

— N-a căzut, nu-i așa? întrebă Melody, uitându-se în spatele nostru, înspre clădire. Poate l-ai lăsat în sala de clasă.

— Poate, spun eu, închizând fermoarul și punându-mi rucsacul pe umăr. Mă duc să-l caut. Ne vedem la cămin.

Plec înainte ca ea să poată să mai spună ceva. Mă întorc pe același traseu, cu ochii în pământ, în caz că a

căzut undeva. Intru în clădire și străbat holurile în drum spre sala de clasă. Mă apropii, sunt pe cale să intru, când se aude vocea lui Santino.

— Știi de ce ai venit.

Mă încrunt. Intru în sală, cu vorbele pe vârful limbii. Telefonul meu o fi la el? Stă la catedră, înconjurat de teancul de lucrări și cu pixul în mână în timp ce se uită la lucrarea vreunui ghinionist, pe care o asaltează cu cerneală roșie. *Doamne, să nu fie testul meu!*

Încep să vorbesc. Cuvintele „telefonul meu” îmi alunecă de pe buze în timp ce se aude o altă voce.

— Bun, pentru că n-am chef să-mi pierd timpul.

Este o voce masculină. Gravă și răgușită, genul de voce care poruncește atenție. În fiecare silabă i se citește răceala. Tac imediat. Mă uit prin sala de clasă, căutând sursa. Într-un colț, în spate, nu departe de cealaltă intrare, stă un bărbat. Totul se potrivește cu vocea lui răgușită — este înalt, cu umeri lați, nu e vreun musculos, dar este fără îndoială robust, precum trunchiul gros și zdravăn al minunatului arbore sequoia. Costumul negru îi vine ca turnat. Deși este formidabil, atitudinea lui emană lejeritate. Nu doar pare încrezător.

Știe că deține controlul.

Fac un pas în spate, întorcându-mă în hol, când bărbatul străbate sala de clasă cu pași calculați, spre locul în care stă Santino. Mă gândesc să plec, poate să revin mai târziu. Nu vreau să întrerup... chestia asta, dar, frate, chiar am nevoie de telefon.

Curiozitatea scoate ce-i mai bun din mine, zău așa! Ce vrea bărbatul ăsta?

— Nu-i la mine, spune Santino, pe un ton relaxat, de parcă tipul ăla nu-l intimidează și pe el. N-am pus încă mâna pe el.

— Nu-i răspunsul pe care voiam să-l aud.

Înainte să răspundă Santino, în tăcerea lăsată peste sala de clasă s-a auzit un bâzâit slab, undeva ca o vibrație, pe podea. Mi-am întors privirea în direcția zgomotului, observând telefonul sub pupitrul unde am stat la examen. Ușurarea simțită la vederea lui a fost repede înlocuită de anxietate. Bărbatul și-a întors capul în direcția sunetului, așa că am putut să-i zăresc profilul. A părut să se oprească în loc o clipă, ascultând bâzâitul telefonului meu, înainte să se întoarcă de tot cu fața spre ieșire.

Cu fața spre mine.

Încerc să nu am contact vizual cu el, ca să nu fiu acuzată că trag cu urechea.

S-a lăsat o tăcere tensionată până când telefonul s-a oprit din bâzâit. Oricine ar fi sunat a închis.

— O să mă întorc după el, spune bărbatul după un timp.

— Știu, replică Santino atât de încet încât abia îl aud. Știu că o să te întorci.

Se aud pași din nou în încăpere, chiar în direcția mea. Panicată, mă întorc încercând să pășesc ușor pe holul cel lung. Cotesc și mă opresc.

Privind lung, mă aplec lipită de perete, prefăcându-mă că mă uit după ceva prin rucsac. Îl aud cum vine pe hol direct spre mine, spre ușile de la intrare. Inima îmi bate să-mi sară din piept, când îi aud pașii calculați. Vine încet de după colț, lângă mine.

— E al tău?

Ridic privirea și îi văd chipul doar o secundă, pentru prima dată. Să-mi trag una! Nu e cum mă așteptam, dar are tot ce am anticipat vreodată la o persoană așa de frapantă. E mai în vârstă — are cel puțin 30 de ani, poate spre 40, dar pielea lui are o strălucire tinerească. Are fire de păr alb pe maxilar, semn că nu s-a obosit să se bărbie-rească de câteva zile. Părul lui castaniu nu este scurt, dar nici lung. Buclele încurcate și rebele sunt date pe spate.

Fie a petrecut mult timp în fața oglinzii pentru frizura asta, fie așa s-a trezit.

Oricum ar fi, sunt impresionată.

În ciuda faptului că, poate, e posibil (dar sper să nu) să fie cu mult mai mare decât mine, trebuie să recunosc că este foarte atrăgător. De fapt, este atât de atrăgător încât cu greu mă abțin să mă holbez la el. Privirea mea îi întâlnește ochii de un albastru-deschis după ce l-am analizat pe toate părțile.

Se uită la mine și ridică din sprânceană. Ar fi probabil comic, dacă n-ar fi așa al naibii de sexy.

— E al tău? repetă el.

Nici măcar nu mi-am dat seama că ține ceva în mână până nu a repetat. Mi-a înghețat sângele în vene când am văzut că ține în mână telefonul cu husă roz cu sclipici care-mi era atât de familiar. Telefonul pare să se piardă în palma lui. Măinile sale sunt puternice și viguroase, are buricele degetelor bătătorite, iar pielea este brăzdată de cicatrici. Nu știu cu ce se ocupă tipul ăsta, dar cu siguranță își folosește mâinile.

Mult.

— O, da, zic eu și întind mâna să iau telefonul, ezitând pentru o clipă. Cum ai...?

Nu-mi termin întrebarea, dar nici el nu răspunde. În schimb rânjește puțin, dezvăluind două gropițe adânci în obraji. Rămâne nemișcat preț de o clipă, privindu-mă de sus. E mai înalt decât mine cu cel puțin cincisprezece centimetri. Se uită atent la mine, de parcă urmează un fel de test și trebuie să învețe.

S-ar putea să-l treacă la cât de insistent se uită.

Clatină din cap, se întoarce și pleacă fără să mai zică nimic.

— Bună, eu sunt! zic eu, oftând, după semnalul sonor.

Mama este probabil ultima persoană din lume care are un robot telefonic de modă veche, cu casetă.

— Voiam să te aud. Sună-mă când poți. Te iubesc! am continuat eu.

Melody începe să râdă după ce închid. Stă în fața oglinzii și își aranjează părul. S-a pregătit deja pentru seara în oraș la Timbers, cu care practic eu nu am fost de acord. Arată ridicol îmbrăcată în culori neon și cu o bentiță pe cap de parcă tocmai a filmat un videoclip pentru Olivia Newton John.

— Ce face mama Reed?

Ridic din umeri și îmi pun telefonul pe birou. M-a sunat cât timp telefonul meu a fost în sala de clasă.

Melody nu așteaptă niciun fel de explicație. Se întoarce spre mine și schimbă subiectul.

— Cu ce te îmbraci?

— Mmm..., zic eu și mă uit la hainele cu care sunt îmbrăcată. Cu haine.

— Nu acum, diseară.

— Cu haine? repet eu. Cu ce altceva să mă îmbrac? Poate niște blugi și...

— Blugi? icnește ea întrerupându-mă. Oh, nu, nu... nu merge.

Merge direct la dulapul meu și glisează ușa ca să se uite printre hainele mele. Nu sunt prea multe — cel puțin în comparație cu ale ei. Trebuie să bag la spălat o dată la două săptămâni, altfel n-am cu ce să mă îmbrac. Sunt destul de sigură că ea are suficiente haine îngrămădite în dulap încât să nu fie nevoie să spele tot anul.

Rufele ei murdare, care sunt pretutindeni în jurul ei, par să confirme. Treizeci de centimetri separă patul

ei de al meu. Jumătate din camera ei este un munte de haine aruncate la întâmplare oriunde este loc, pe când jumătatea mea tinde să fie un picuț mai mult decât un drum de acces care s-o conducă spre ușă.

Suntem cât se poate de diferite. Melody este o tornadă F5 și eu m-am obișnuit s-o fac pe Garda Națională și să strâng după ea.

E greu de crezut că ne cunoaștem doar de câteva luni. Ne-am mutat la începutul primului an. Nu ne cunoșteam și am căzut de acord să locuim împreună într-un dulap, practic. Melody zice că a făcut-o pentru a-și întări caracterul. Eu am făcut-o pentru că n-aveam de ales.

Unde altundeva să găsesc un loc în Manhattan cu patru mii de dolari pe semestru? *Nicăieri.*

— Dar tu nu prea ai nimic aici, se plânge Melody, plecând din dreptul dulapului meu și îndreptându-se spre comodă.

Spre dezamăgirea ei, acolo sunt și mai puține haine. Se dă bătută. Se întoarce în jumătatea sa de cameră și deschide dulapul pentru a se lupta cu avalanșa ei de haine.

— Norocul tău că purtăm aceeași mărime.

Eu am fundul mai mare și coapse mai generoase, dar ea mă ia în râs când aduc vorba despre aspectul meu, de parcă m-aș lăuda cu asta. Melody este superbă, cu părul blond și lucios și niște ochi nefiresc de verzi. Arată de parcă locul ei e pe un podium Victoria's Secret.

Cel puțin atunci când nu arată ca o păpușă Barbie îmbrăcată în culori neon.

Scoate niște haine și le aruncă spre mine din cealaltă parte a camerei. Mă strâmb. Spandex.

— Tu chiar ești pregătită pentru orice, nu-i așa?

— Trebuie să fiu, spune ea, întorcându-se iarăși în fața oglinzii. Nu știi niciodată ce surprize îți rezervă viața.

Cuvintele alea mă teleportează cu o oră în trecut, la tipul solid pe care l-am întâlnit în sala de clasă. Nu i-am spus lui Melody. Nu știu exact de ce. Poate pentru că n-a însemnat nimic.

Sau poate pentru că îmi doresc să fi însemnat ceva.

Oricum ar fi, păstrez întâlnirea aceea în mintea mea, sigilată în interiorul meu, unde este doar a mea. Dacă aş vorbi despre asta, ar însemna să gândesc rațional și atunci prefer s-o mai las să fiarbă.

Realitatea nu este niciodată la fel de fascinantă ca imaginația.

Câteva ore mai târziu, stau în fața oglinzii. Body-ul mulat și negru din spandex mă face să mă simt ca un cârnat care încearcă să se strecoare în membrană. Peste el port o cămașă roz-aprins supradimensionată, care îmi cade de pe un umăr. Niște jambiere albastre completează ținuta. Ar fi putut fi considerată o ținută de mers la sală dacă nu purtam pantofi negri cu tocuri, cu vârf ascuțit, iar părul castaniu și ondulat nu era tapat până la cer și nu aveam o tonă de machiaj.

— Arăt ca un clown, mă plâng, în timp ce mă privesc în oglindă. Fardul de pleoape albastru-aprins și rujul roz nu se potrivesc, indiferent ce ar fi zis Cyndi Lauper în 1983.

— Arăți trăsnet, zice Melody, dându-mi o palmă peste fund în timp ce trece pe lângă mine și se îndreaptă spre ușă.

S-a schimbat din nou, probabil pentru a cincea oară, hotărându-se într-un final asupra unei rochii albastre cu volănașe.

— Haide, ne așteaptă o petrecere!

Îmi iau buletinul și telefonul și le îndes pe toate în sutien, pentru că nu am buzunare. O urmez pe Melody înainte să mai am timp să mă răzgândesc. Timbers este la doar câteva străzi de cămin, la doar câteva minute de mers legănat la patru dimineața. Este întuneric afară și începe

să se răcească după ce apune soarele. E o temperatură mai potrivită pentru o zi tipică de martie. Melody nu pare să fie afectată, dar eu tremur.

Mă opresc.

— Ar trebui să-mi iau fularul.

— Nu te prosti, spune Melody luându-mă de braț ca să mă tragă după ea. Nu merge cu ținuta asta.

— Nimic nu merge cu ținuta asta, punctez eu.

Râde și mă privește amuzată în timp ce mergem pe stradă. Începe să se audă muzica din Timbers. Clubul e deja animat la nouă și un sfert. Stăm la coadă, așteptând în dreptul clădirii neîngrijite în timp ce Melody își aranjează părul și își fixează funda uriașă pe care o folosește drept bentiță. Când ne vine rândul, eu îmi scot buletinul din sutien și i-l dau paznicului, un tip solid cu un accent pronunțat de Long Island. Se uită la buletin, apoi la mine, înainte să mi-l returneze.

Îl bag înapoi unde stătuse până acum. Bărbatul scoate un marker permanent și îndepărtează capacul cu dinții. Mirosul înțepător îmi arde nările. Îmi face semn și eu îmi întind mâinile înspre el ca să-mi poată însemna pielea cu un X mare și negru.

Mă dau într-o parte și mă holbez el.

În schimb, Melody primește o brățară verde deschis. Zâmbește și o ține în sus ca să mi-o arate. Are 19 ani. Nu e mare diferență între noi, dar buletinul ei fals o face o „hoașcă” de 21 de ani.

Scot limba la ea în timp ce râde. Mă apucă iarăși de braț și mă trage înăuntru. Barul este plin cu tot felul de lucruri care amintesc de anii 1980. Posterele unor filme sunt agățate de pereți, în timp ce *The Breakfast Club* rulează fără sonor pe un televizor imens.

Ne facem loc spre ringul de dans, unde răsună din boxe New Kids on the Block. Ne pierdem într-o mare de culoare, păr coafat „permanent” și gecii din piele,

înconjurată de așa-zise prințese pop și fraieri cu ochelari negri de soare.

Ritmul muzicii se schimbă și continuă în timp ce ne facem loc în mulțime ca să dansăm. De la Vanilla Ice până la MC Hammer, de la Madonna la Poison, bass-ul îmi curge prin vene precum sângele, ajutat de andrenalină, pe măsură ce simt cum versurile mă învăluie. Sunt fredonate cu entuziasm de gașca înfocată de studenți care nu-s-aunăscut-în-anii-optzeci-dar-la-naiba-ce-le-mai-place. E ca și cum ne-am întoarce în timp, în alt deceniu, și ne lăsăm amprenta pe o clipă pe care n-am avut ocazia s-o experimentăm niciodată.

Melody comandă de băut — și tot comandă, pare că nu se mai oprește. Pe unele le-a plătit, altele au fost cumpărate de tipi care sperau ca noaptea să nu se termine aici. Nu sunt sigură de unde vine jumătate din ele sau ce sunt, dar, sinceră să fiu, eu clar nu le-am plătit, așa că nu-mi pasă.

Beau pe furiș când nu se uită nimeni. Am nevoie de un stimulent în timp ce dansez până la epuizare, mă învârt, sar, râd și încerc să mă țin pe picioare fiindcă alcoolul începe să-și facă simțită prezența.

Am transpirat, mă dor picioarele și pantofii mă jenează. Într-un final, n-o mai văd pe prietena mea. Ultima dată când am zărit-o, vorbea cu un pseudo-Maverick, scos direct din *Top Gun*. Flirtau amândoi, la jumătatea zonei de pericol.

Fac o pauză, gâfâind, și îmi șterg sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Semnele făcute cu markerul rezistă. Am renunțat de mult la imaginea unei fete cumiști care nu bea alcool, așa că am un pahar plin pe jumătate cu ceva, luat și plătit de Maverick.

Nu părea fericit atunci când i-am luat băutura de sub nas prietenei mele.

Mă uit în jur în timp ce iau o înghițitură. Mă mișc prin mulțime, cu ochii după rochița albastră cu volănașe,

dar nici urmă de ea. Nu este pe ringul de dans, la bar sau la coadă la baie. Aerul pare irespirabil și mă simt cam amețită, de parcă nu am suficient oxigen. Oftez, dau pe gât restul băuturii și arunc paharul. Mă îndrept spre ușă și trec pe lângă oameni ca să-mi fac loc să ies.

Trag adânc aer în piept de îndată ce ajung afară, în stradă. Aerul nopții este atât de rece încât mă simt de parcă niște ace mici îmi străpung pielea în timp ce corpul meu se obișnuiește cu schimbarea de temperatură. Este târziu... Cred că este unu, poate două dimineața, din câte îmi dau seama. Străzile sunt în continuare animate, dar nu mai sunt așa de mulți oameni la coadă la intrarea în club.

Melody nu e nici afară.

Paznicul se uită ciudat la mine. Mă îndepărtez de ușă și de el și bag mâna în sutien ca să-mi iau telefonul și s-o sun pe Melody. Îl scap din mână, cu tot cu buletinul și cad amândouă pe asfalt. Îmi țin respirația când aud telefonul lovind bordura și se aude o trosnitură puternică.

— Nu, nu, nu, strig eu, aplecându-mă să-l ridic. Mă uit la ecran și mă strâmb la zgârietura în zigzag și lungă fix pe mijloc. Of, fir-ar!

Mă încrunt și mă aplec după buletin, dar cineva mi-o ia înainte. Îmi ridic privirea, așteptându-mă să-l văd pe paznicul băgăcios.

Dar ce văd aproape mă dă pe spate.

Este *el*.

El, cu statura lui de un metru optzeci și ceva, încă îmbrăcat în costumul negru, arătând exact ca acum câteva ore. Ar trebui să fiu îngrijorată, dar simt doar un fior pe șira spinării. Sunt oarecum conștientă că, într-un oraș cu aproape două milioane de oameni, șansele să dau peste el sunt aproape zero, mai ales de două ori într-o singură zi.

Poate că este destinul.

Sau poate că am dat de belea...

S-a oprit și se uită la buletin, înainte să mă privească cu ochii lui albaștri. Mă ridic iarăși. Mă legăn, sunt amețită și totul se mișcă cu încetinitorul în jurul meu. Mi-e greu să gândesc limpede, alcoolul începe să-și facă efectul. M-am mai îmbătat până acum, dar ăsta... nu e genul de beție cu care sunt obișnuită. Sunt amețită, transpirată și, la naiba, parcă îmi vine și să vomit.

Te rog să nu vomți.

— E o poză groaznică, mormăi eu în timp ce își ia încă o dată privirea de la mine și se uită din nou la buletin.

Privește poza pentru o clipă – o clipă care pare o eternitate, în timp ce eu încerc să nu leșin pe trotuar – înainte să mi-l dea înapoi.

— Nu e nimic în neregulă cu poza, Karissa.

Iau buletinul să-l bag înapoi. Într-un final, panica se îneacă.

— Cum de...? mi se clatină capul, iar mișcarea mă amețește și mai tare.

Pentru o secundă văd negru în fața ochilor și mi-e teamă că n-o să-mi mai revin.

— Cum de îmi știi numele?

Vocea mea e un bombănit forțat. Deși văd în ceață, observ cum se încruntă. Pare confuz.

— Scrie pe buletin.

Ah. Vreau s-o spun cu voce tare, dar buzele parcă nu mă mai ascultă. Clipesc rapid, încerc să trag adânc aer în piept, dar n-are rost. Nicio cantitate de aer nu mă poate menține pe linia de plutire, deja sunt în cădere. Mă lasă genunchii și totul dispare în beznă.

POC